

Mihail GRĂMESCU

În vreme ce francezii, italienii, spaniolii și nemții au început să ia primele măsuri împotriva șatrelor cu care politica externă a PCR-ului în travesti îi colonizează de vreo 15 ani încoace, în vreme ce câteva mii de coloni români din Liban se repatriază ca să scape de bombardamente („la plăcinte, înainte, la război, înapoi”), beștelindu-i de mama focului pe evrei și americani și asigurându-ne, în interviurile pe care le acordă, că în Liban și Siria creștinii (adică ei, coloniștii români) sunt de partea Hezbollahului și împotriva evreilor, în vreme ce Președintele Băsescu vorbește de unificarea turmelor fără număr ale celor trei „servicii secrete” într-o singură căprărie – publicația *Ziua* și *Clubul român de presari* a pornit campania concertată de demascare a foștilor securiști din Presă.

Limba engleză are un cuvânt care definește mai bine decât o fac cuvintele românești „farsă”, ori „mascaradă”, evenimentul acesta: **HUMBUG**. După 18 ani de la așa-zisa *Revoluție anticomunistă*, comuniștii promovați în funcțiile cheie ale aparatului, cică, anticomunist, de combatere a comunismului, caută țapi ispășitori pentru faptul că, din cei 3 milioane de comuniști din 89, după atâția ani, sunt tot 3 milioane de comuniști, și tot în „funcții de răspundere”, dar strigând acum slogane anticomuniste și făcând pe capitaliștii, după ce au parvenit prin fraude și matrapazlăcuri în funcțiile lor oficial deținute.

Virgil Roșca Stănescu și Mircea Dinescu apar pe posturile de televiziune și dispută, țigănuindu-se, despre imparțialitatea politică pe care trebuie să o aibă Presa într-un stat democratic real. Dinescu nu uită să-și precizeze, încă o dată, apartenența la fostul PCR, până în 89, și Stănescu gradele în fosta Securitate. Între timp, Dinescu, în prezent ofițer superior ofițerilor superiori din SRI care i-au predat dosarele secrete, pledează pentru ziarști fără grade militare și apartenență de partid, ca ai Occidentului, după care amândoi îl arată reprobator pe Vadim Tudor și... PNL-ul, astfel aflând și noi care este

substratul acestei manevre: strângerea cu ușa a PNL-iștilor să rămână fideli Alianței DA, în vreme ce PD-ul, urmând fidel „modelul ucrainian”, se întâlnește cu liderii PSD în vederea unei alianțe la guvernare (în fond, ambele partide, ca membre ale Internaționalei Comuniste, nu sunt decât ramuri desfășurate din trunchiul aceluiași „Stejar” („extremă urgentă”): FSN.

Cât privește securiștii din Presa română, treaba e și mai limpede decât bâlciul cu informatorii foștei Securități din Parlament: la o cercetare chiar superficială este evident că **toți** cei promovați, toți oficialii, au fost „cuminței” – adică au făcut parte dintre colaboraționiștii docili (că altfel n-ar mai fi fost „promovați”). Tot așa cum „presarii”, care au urmat toți studii superioare, fie la Facultatea de cadre de partid Ștefan Gheorghiu, fie la alte facultăți ceaușiste (filologie, filosofie, drept, etc.), și-au terminat respectivele studii în perioada 1975-1989 (marea lor majoritate) cu grade, ca ofițeri superiori ai Armatei RSR (conform directivelor decretului dat de Ceaușescu în acest sens), adică locotenenți (iar nu „soldați frunțași”, cum pretinde Dinescu a fi terminat stagiul militar). Ori, din cauza *Legii responsabilității colective*, acești proaspeți ofițeri superiori animați de dorința de a urca treptele ierarhiei sociale (militare) cât mai repede, erau mai *vigilenți* decât cei de la Securitatea propriuzisă, care lucra pe ordine precise și urmărea cu precădere pe cei pe care-i avea ea „în vizor”. Tinerii ofițeri superiori vânau pe oricine, și patosul lor turnătoresc cu greu putea fi domolit de superiorii care aflaseră că sunt și excepții care trebuie admise (diplomații, de exemplu, sau cei trimiși în misiune). Tinerii „zeleși” de atunci, tot cei care azi doresc în Presă „voci curate”, voiau însă o „curățenie generală și totală”. Erau, și au rămas „puriștii” absolutismului fideist.

Presupun că inițiativa publicației *Ziua* cu autodemasările (în maniera Radu Cosașu – care s-a autodemascat și el în cărțile sale, prin anii 70-80, ca turnător la Securitate) urmărea, de fapt, doar abordarea unui subiect de scandal care să crească tirajul publicației – argument, trebuie să

recunoaștem, cam meschin și lipsit de valențe morale superioare; autorii autodenunțului public sperau probabil că vor fi și ei remarcați astfel la Tell Aviv și premiați ca luptători anticomuniști, ca Radu Cosașu, sau ca Cristian Tudor Popescu, în Germania, dar se pare că Tell Aviv-ul, sub bombardamentul rachetelor SS 20 libaneze nu mai are timp de astfel de aiureli, și lucrurile au luat o întorsătură neprevăzută, transformându-se într-un șantaj grosolan al liberalilor (mai ales din partea celor care au colaborat cândva cu acel FSN de care nici Dinescu nu e străin).

În concluzie, aș spune că, una din două, sau acest compartiment de control al activității foștei Securități e dat exclusiv pe mâna Foștilor Deținuți, sau aliaților militari din Armata Americană, și doar a acestora, fiind singurii care și-au probat prin fapte atitudinea anticomunistă în perioada Terorii Roșii, sau ar trebui desființat cu totul, pentru a evita lăsarea lui pe mâinile unor politrucii roșii ca Dinescu sau Patapievic, care să-și folosească funcția ca armă politică în conflictele lor personale, în urma apariției lor televizate fiind evident pentru oricine că toate referințele lor la securiștii (și, ulterior SRI-știi) din Presă, ar fi trebuit să înceapă cu demisia lor înșile – adică ale lui Dinescu și Roșca-Stănescu – din instituțiile pe care le reprezentau, iar nu cu ofensiva lor intempestivă și agresivă împotriva oricui în afara lor înșile – atitudine duplicitară cu care au reușit să ne scârbească până la suprasaturație comuniștii anticomuniști din PDSR și PSD în ultimii 18 ani în care, tot ei, mereu aceiași, erau „în frunte”: și „cei mai revoluționari comuniști din lume”, și „primii în lupta împotriva comunismului”, ca tovarășii Ion Iliescu, Petre Roman, Adrian Năstase și alte figuri compromise total ale politicii noastre parlamentare de tarabă a nesfârșitei Tranzitii de la *societatea socialistă multilateral dezvoltată ceaușistă* la *Partidul Conservator* (Centrul politic pe harta normală occidentală) este înființat *la comandă* de un fost comunist, din ordine primite probabil pe linie militară. E PENIBIL. **HUMBUG!**

5-6 august 2006

Când o să mă fac mare, am să scriu o carte (continuare din pag. 6)

2. numărul acuzelor aduse în aceste texte trebuie să aibă un efect multiplicator de 3,14 ori mai mare decât numărul textelor propriuzise, astfel încât să tindă asimptotic către numărul geamurilor termopan și numărul tablourilor deținute, al caselor deținute – cu dotările aferente –, al puștilor de vânătoare deținute, al afacerilor, precum și al conturilor, iar numărul și numele persoanelor implicate vor fi trecute, ca regulă generală, sub tăcere – aveți grijă ca toate acestea să fie „deținute”!

3. este interzisă utilizarea termenului „corupție”, se va utiliza formula „sistem ticăloșit” așa cum a fost definit în pre-alabil și pe larg în economia articolelor mele (*articolele lui Adrian Năstase, n.n.!*);

4. socializarea și resocializarea detractorilor se face prin întinderea mâinii – nu a mâinii cu care redactați/semnați, mână care, iarăși ca regulă generală, trebuie să fie slobodă;

5. interdisciplinaritatea este obligatorie, scopul acesteia fiind aneantizarea profilaxiei – selecția metodelor este o pro-blemă a eficienței etice, iar lenea e blamabilă;

6. alibiurile nu se construiesc con-junctural, ci se construiesc pe parcursul a patru ani, termenul de valabilitate fiind eternitatea;

7. rapiditatea punerii în execuție a oricărui program și nebagarea de seamă a spectatorilor sunt prezumțiile de nevinovăție pentru optimizarea rezultatelor;

8. se utilizează un spectru larg de reguli și proceduri interșanjabile, mixul acestora fiind, de fiecare dată, deopotrivă, noutate și revelație;

9. justiția va fi sesizată numai prin presă și anume numai prin acele publicații care au rubrici S.F. – nimeni nu trebuie să știe ceva dinainte, elementul de noutate absolută trebuie să fie năucitor;

10. faptele nu au legătură cu realitatea, dar au un cod numeric personal, se supun paradoxelor teoriei numerelor și... nu se admit coincidențele.

Atenționându-ne că aceste „comanda-mente”, deși nu sunt publicabile în Monitorul Oficial, sunt în vigoare, autorul ne trimite galant să ne petrecem concediul de vară, începând din 7 iunie 2006.

Alelui și zvâc am zis și eu, în vreme ce barba-mi

cădea în palme!

Note

* Adrian NĂSTASE, CODUL ZAMBACCIAN - Ed. Nemira & Co, 2006; ISBN (10) 973-569-858-7, ISBN (13) 978-973-569-858-4. Cartea are 224 de pagini și costă 14,90 RON-i.

** <http://www.nemira.ro/colectie2.asp?id=9> <http://www.raft.ro/detaliu.asp?IDCarte=15998&IdDomeniu=0214> pentru a vedea coperta cărții.

*** <http://www.cdep.ro/pls/parlam/structura.mp?idm=231&cam=2&leg=2004&pag=5> unde vedem că pentru articolele din Jurnalul Național nu s-au încasat „drepturi de autor și co-nexe”, sau că nu s-au încasat drepturi bănești de editorialist, totul fiind pe gratis, asta dacă nu cumva autorul nu a plătit el însuși publicarea articolelor la costurile de publicitate ale ziarului.